

A labda a spanyoloknál

2012 július 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Na vége. És máris hiányzik. Most a spanyolokat irigyli, ünnepli, másolja és szidja a futballvilág. Igen, szidja is, s nem egyszer? mezei irigységb?l, hanem sokkal inkább azért, mert jó néhányan úgy érzik – némileg joggal –, hogy Iniestaék megölték a futballt. Amit csinálnak, az sokkal inkább kézilabdára, mint klasszikus labdarúgásra hajaz.

Lélekyilkos módjára, lopakodva legyilkolják ellenfelüket: egyszer?en nem adják oda neki a labdát. Hol van már a

régi idők játéka, amikor az Üllői úton Lakat doktor az ellenfél tizenhatosán rárontott a védőre, és Lázár tanár úr rászólt: Mit csinál, maga, Lakat! Ez úriemberek sportja, eddig mi támadtunk, most mi következnek!

Nem mintha a spanyolok nem lennének úriemberek, sőt. Például szövetségi kapitányuk, Del Bosque egyenesen spanyol grand, nincsenek kirohanásai, elméleti alapvetései, mozgalmár jelszavai, trükkjei, s ha elbóbiskol néha a kispadon, valaki mindig felébreszti, és meg egyszerre hagyja futballozni a játékosait. Azok meg futballoznak, körbeadogatják a labdát, s elször pszichikailag törnek meg az ellent – elvégre nincs annál gyalázatosabb érzés, mint folyamatosan nyomozni a labdát –, s csak aztán verik el. Hol egy góllal, hol alaposabban, mint ahogyan a vasárnapi döntőben tették.

Igen, igen, ez tényleg nem a tegnapi futball, ez valami más. Már nincsenek cselsorozatok – kár –, hatalmas indítások – legfeljebb mélységi passzok –, csupán labda- és ellenfélárasztás létezik, de az varázslatosan. Valóban más ez a futball, mint ahogyan a Lopakodónak és a Titanicnak is mások a szépségei. Itt tényleg elmosódtak a posztok, és például már senkinek nem szerepel a munkaköri leírásában a gól, így aztán ez azt jelenti, hogy mindenkiében benne van. És most majd ezt a futballt másolja az egész világ. Persze mi is. Pedig a másolat, még a legjobb is, csupán kancsalul festett utázmánya az eredetinek, mögötte kullog, mint nomád család a családfő után. Próbáltuk már mi, magyarok is a totális futballt – az sem ment –, akkor az volt divatban, futballoztunk angolul, hollandul, németül –, hát nem volt az igazi. Most meg majd talán spanyolok leszünk, csak nem önmagunk. De hát ez az Eb nem rólunk, magyarokról szólt – sajnos ez sem –, még akkor sem, ha a legjobb játékezőnk éppen katasztrófálisat bukott. Ez az Eb a spanyoloké, elvégre a győztesnek mindig igaza van. Ők az eminensek, ők a bezegek, a Steinmannok, a grófnők, nekünk meg marad a futball kolduskrajcára, a tanulság: akié a labda, az mindig játszik.

És a labda egy ideje a spanyoloknál van.

S ha beszélünk róla, ha nem, maga a torna élesen felvetette a kérdést, hogy az összevásárolt szupercsapatok korában van-e még értelme egyáltalán a nemzeti válogatottak tornájának. Ha azt nézzük, hogy kifacsart játékosok érkeznek az Eb-kre, vb-kre, akkor nincs. Ha a hiúságon túl nem moccan valami belül ezekben a sztároknak, akkor megette a fene az egészet. A válogatottság csak nyög, a kenyeret a klub vajazza. De talán mégis, a nemzeti érzés, a Viva, Espana dolgozott, esetleg akár döntött is. Milyen érdekes, hogy éppen a spanyolok voltak, akik nem énekeltek nemzeti himnuszukat, és mégis. Mégis az övék volt a legegységesebb társaság, mégpedig talán azért, mert úgy voltak vele, ha csak egyetlen katalán vagy baszk kiszáll a kórusból, annál már az is sokkal jobb, ha mindenki néma marad. A soknemzetiségű válogatottakat, mint a francia, a holland vagy a német, szétvetette a

neveltetési, kulturális és mentalitásbeli sokszínűség. A franciák egy ideje ki nem látszanak a civódásból, a hollandoknál néhány játékos nem is beszél egymással, a mostanság egyre színesebb futballt játszó németek pedig megtették, amit korábban soha: lélekben feladtak meccset.

Nem, hiába keresik, nincs ebben cseppnyi rasszizmus, és azt sem állítom, hogy valamelyik nemzet fiai – talán, ahogy egyesek mondják, kivéve éppen bennünket – genetikailag alkalmatlanok lennének a játékra. Nem. Csak itt nem a pénznek, hanem valami másnak kellene összehoznia a játékosokat, az a más pedig, kevés kivétellel, nem létezik. Persze mint minden kocsmafilozófia, ez az elmélet is megdönthető, s feltehető? a kérdés: mi van például az oroszokkal? Ők futballozni is tudnak, tele-tele prima játékosokkal, és jobban fújják a Szajúz nyeresímot – természetesen új szöveggel –, mint mi gyerekkoromban a vasárnapi iskolában a Hiszekegyet. Igen, igen, csak hogy náluk meg ott van a kelet-európai kishitűség, ráadásul Lengyelországban játszottak, ott nem szívesen látott vendégek, oda Ők általában nem labdával szoktak érkezni.

Mindezeken túl persze volt itt minden, szerencse, átok, és?, bírói baki – ahogyan az egy rendes Európa-bajnokságon illik. És ahogy mindig, az eredmény most is a fejekben és a szívekben dől el. És a spanyolok nem kívül viselték a szívüket.

Kiss László - magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló